

det andet. Enten maa vi have en Lov, hvorved Valutaforbruget til den enkelte Indførsel kontrolleres, eller ogsaa maa Valutaraadet, som det nu er, ophæves.

Naar der nu fra mit Partis Side er absolut Modstand imod at gaa med til Lovforslaget i den Form, hvori det nu foreligger, er det ikke, fordi vi ikke skønner, at det under Hensyn til de forhaandenværende finansielle Forhold, navnlig Valutaspørgsmaalet, kan være nødvendigt, at der gøres noget, men derimod, fordi vi fra vor Side maa fordre, at alle stilles ens, og fordi vi skønner, at det vil være ganske ugerligt for Valutaraadet i dets nuværende Form at tilvejebringe en blot tilnærmelsesvis Ligestilling af dem, der søger Valuta til Indførsel. Naar man hører, at der i en enkelt Uge — den sidste Uge i Februar Maaned — i Timandsraadet blev behandlet 1 684 Andragender om Valuta, altsaa noget nær 300 Andragender om Dagen, forstaar man, at det er ganske ugerligt for dette Raad at virkeliggøre det, som vi maa forlange: den mest nøjeregnende retfærdige Behandling af alle, saaledes at man er sikker paa, at ikke personlige Interesser eller Ukendskab hos Raadet kommer til at spille ind og bevirke Uligelighed.

Der er ad forskellige Ordførere nævnt mange oplysende Tal, som viser, hvor uheldigt vi staar, hvor meget vor Indførsel har overstøget vor Udførsel. Jeg maa dog sige, ligesom den ærede Ordfører for det radikale Parti (Gunnar Fog-Petersen), at Indførselens store Overvægt over Udførselen i 1919 i og for sig ikke betyder saa meget, som det kan se ud til. Vi laa jo med tomte Lagre, og deraf fulgte, at der blev købt ind meget store Poster. Det har ligget saaledes for de handlende, at bare de havde Varer, kunde de sælge; det var ikke Penge, der manglede hos Publikum, det var Varer, der manglede hos de handlende. Saaledes havde det været et Stykke Tid under Krigen, og denne Varehunger hos de handlende førte med sig, at der fandt de store Indkøb Sted, som fremgaar af de Tal, vi har hørt nævne, som f. Eks. alene for Manufakturvarer løber op til ca. 500 Mill. Kr. Det er ikke givet, at det bliver Normen for Fremtiden, og det var jo ikke godt, om det blev det.

Men Stillingen er den, at med den Pris, der er paa Penge fra de Steder, hvorfra vi nærmest skal have Varer, er det nødvendigt for vort Samfund, at der bliver taget et vist Forbehold, at der bliver passet paa, at vor Indførsel fra de paagældende Lande staar i Forhold til det, vi skal bruge, og

ogsaa staar i Forhold til det, vi kan betale. Naar man gennemser Listen over, hvad der er ønsket Valuta til en Uge igennem, vil man der finde Ting, som vi efter de Oplysninger, der er tilgaaet den overordentlige Kommission, i Forvejen er godt forsynede med, og som man derfor skulde synes det rigtigst ikke blev indført foreløbig, idet ethvert Forbrug af Valuta af de dyre Sorter, om jeg maa bruge det Udtryk, navnlig Dollars og Sterling — hollandske Gylden ogsaa, men dem bruger vi ikke saa mange af — tjener til at stramme Prisen paa dem. Og det er givet, at man ved straks at indføre Varer, som man ikke nødvendigt behøver lige for Tiden, men muligt kunde vente med i halve Aar, bidrager til at stramme Priserne paa Varer, vi nødvendigvis maa have.

Man kan stille mange forskellige Beregninger op, og der er stillet mange forskellige Beregninger op. Der var en Ting, som det undrede mig, at det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Hauge) ikke omtalte, da han nævnte Tallet paa Industriarbejdere. Det ærede Medlem sagde, at der i 1914 var 350 000 Personer over 14 Aar, der arbejdede i Haandværk og Industri. Det var et oplysende Tal; det viser, at Industri og Haandværk er en betydende Faktor i vort økonomiske Liv; men jeg synes, det kunde have været rigtig, at han overfor al Bedrøveligheden over, hvad vi ikke havde Raad til, havde nævnt, at vi dog i 1919 har haft Raad til for disse 350 000 Industriarbejders Vedkommende at nedsætte Arbejdstiden ret betydeligt, noget, som regnet ud i Kroner vilde betyde **Hundreder af Millioner**. Vi er altsaa ikke saa daarligt stillede, vi har Resourcer endnu, og det er muligt, at de Ting, det ærede Medlem **samtidig nævnte**: Sparsommelighed og Nøjsomhed, sammenholdt med forøget Arbejde fra alles Side — jeg vil gerne slaa en tyk Streg under Ordet „alles“, det er ikke Arbejderne alene, det er hele Samfundet, som baades skal arbejde mere og være nøjsomme i hele deres Livsførelse — vil kunne betyde uhyre meget for vor finansielle Stilling, vil kunne betyde, at vi, selv om det kan se lidt sort ud, naar vi ser paa Statistikken, dog vil kunne holde os paa ret Køl.

Det ærede Medlem talte saa meget om Indførsel af Luksusvarer; men ogsaa i denne Forbindelse kunde der være Anledning til en Betragtning, som han ikke fremkom med. Vi har her i Rigsdagen i den korte Tid, jeg har haft den Ære at være Medlem af dette høje Ting, allerede behandlet, som det staar for mig, et Utal af Skattelove; men der har